

mer eller mindre beställda, av henne själv missaktade böcker, såsom "Three Guineas" och "A Room of One's Own"). I en dagboksanteckning talar hon om hur tom och begränsad hon finner D. H. Lawrence — som hon för övrigt inte läste — just på grund av att han filosoferar och predikar. "Jag längtar inte det minsta efter 'en åskådning'; jag tror inte på andras lösningar av gåtan... Konst är att bli fri från allt predikande: tingen i sig själva; satsen som i sig själv är vacker..." Detta säger inte mycket om hennes syften, men så mycket är klart att hon ville skapa ting som oberoende av alla idéer, alla åsikter, var sköna eller sanna eller hur man nu vill uttrycka det; den artistiska perfektionen såg hon som det enda medvetna målet. Hon återkommer också ofta till ett annat "motiv" för sin diktning. Livet är ledsamt, pinsamt, det enda som kan lätta är skrivandet. "Tungsinnat minskar då jag skriver." Att tän-

ka på och känna för problem eller människor, att prata och handla — att leva — var tråkigt eller outhärdligt. Arbetet var ett opium som fördrev denna tristess i dess grader av spleen, melankoli och den förtvivlan (eller sinnestörning) som slutligen förde henne till döden.

Här erinras man alldeles särskilt om den beundrade och tillika avskydde fadern Leslie Stephen, denne outtrötliga arbetare, som skrev biografi efter biografi, idéanalys efter idéanalys — ledsen och irriterad då han var bort från arbetsbordet, inte mycket gladare då han satt vid det. Stephen hade åtminstone en "rekreation" som han tyckte om — att bestiga fjälltoppar — men Virginia tycks ha saknat varje sådan tillflykt. Om både far och dotter har det sagts att de i grunden liksom de religiöst entusiastiska förfäderna trodde på "det inre ljuset", men det var inte mycket lycka kvar över den tron.

HERBERT TINGSTEN

Den nya resningsansökan

som ingenjör Torsten Kreuger ingivit har länge varit väntad. Den har föregåtts av en kampanj i de av hr Kreuger ägda tidningarna, vilken — liksom över huvud dessa tidningars beroende av hr Kreuger — är en skam för svensk press. Att hr Kreuger är ärligt personligt övertygad om sin oskuld står emellertid utom tvivel. Någon anledning att ta ståndpunkt till sakfrågan finns inte; betonas bör blott att hur än högsta domstolens lagtolkning nu kommer att bli, saknas varje uns av berättigande i de våldsamma anklagelser för partiskhet och våld som hr Kreuger och hans biträden riktat mot denna domstols tidigare ställningstaganden.

Aftontidningen

anmärker med anledning av våra ord om Kreugerpressens kampanj för sin ägare att detta "är lika litet ägnat att förvåna... som att Bonniers i välkända fall använt sina tidningar, Dagens Nyheter icke undantagen och även under nuvarande ansvarige utgivare, för

att försvara sina intressen och sin övertygelse". Säkerligen är detta skrivet i ond tro. AT lär knappast vara okunnig om att familjen Bonnier, som äger aktiemajoriteten i Dagens Nyheter, enligt kontrakt och fast praxis inte kan och inte söker utöva ett dirigerande inflytande på tidningen. Att Dagens Nyheter med särskild energi har tillbakavisat uppenbart oriktiga uppgifter om planer på tidningens försäljning till nazisterna under andra världskriget kan väl i all rimlighet nämnas inte påstås vara ett bevis på motsatsen. Vad AT avser är tydligen att misstänkliggöra alla privatägda tidningar för att stå i samma nesliga beroende till ägare utanför tidningen som de av ingenjör Kreuger ägda organen. Aftontidningens beskylldhet är därför inte bara falsk, utan också föraktlig.